

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 32CoCsp/4/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2719200831
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2719200831.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Daniel Ilavský a sudcov: JUDr. Róbert Foltán a JUDr. Peter Duman, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa trvalého pobytu C., D. E. XXXX/XX, zastúpenej advokátom: JUDr. Václav Sosna, adresa sídla Skalica, Námestie slobody 2, proti žalovaným: 1/ BENCONT COLLECTION, a. s., IČO: 47 967 692, adresa sídla Bratislava, Vajnorská 100/A, 2/ 365.bank, a. s., IČO: 31 340 890, adresa sídla Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, zastúpenému splnomocnencom: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., IČO: 47 232 471, adresa sídla Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8A, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a určenie neplatnosti rozhodcovskej doložky, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 6. septembra 2022 č.k. 3Csp/35/2019 – 111, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému 1/ a žalovanému 2/ sa voči žalobkyňi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (výrok I) a zrušil neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Skalica č.k. 3Csp/35/2019 – 25 z 1.7.2019 v celom rozsahu (výrok II).

1.1 Na odôvodnenie rozsudku uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala voči žalovaným 1/ a 2/ (ďalej len ako „žalovaní“) určenia: a) neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy obsiahnutej v bode 4.9 Zmluvy o úvere č. 2771044886 zo dňa 20.6.2013 uzavretej medzi žalovaným 2/ ako veriteľom a A. A., nar. X.X.XXXX ako dlžníkom a žalobkyňou ako spoludlžníkom, b) neplatnosti rozhodcovskej doložky obsiahnutej v bode 4.11 Zmluvy o úvere č. 2771044886 zo dňa 20.6.2013 uzavretej medzi žalovaným 2/ ako veriteľom a A. A., nar. X.X.XXXX ako dlžníkom a žalobkyňou ako spoludlžníkom v predmetnom znení. Žaloba bola skutkovo odôvodnená aj tým, že žalobkyňa dňa 20.6.2013 spoločne so svojím vtedajším manželom A. A. uzatvorili s Poštovou bankou (pozn. súdu – teraz pod obchodným menom: 365.bank, a.s.) Zmluvu o úvere č. 2771044886, do ktorej bol zakomponovaný aj text Dohody o zrážkach zo mzdy (bod 4.9.) ako i text Rozhodcovskej doložky (bod 4.11.), ktorých určenia neplatnosti sa podanou žalobou domáhala. Žaloba bola aj právne odôvodnená. Žalobkyňa súčasne poukázala na existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení s tým, že bez určenia neplatnosti bodu 4.9. Zmluvy o úvere je priamo ohrozené právo žalobkyne brániť sa nezákonným výkonom zrážok zo mzdy žalobkyne.

1.2 Okresný súd Skalica po začatí konania vo veci samej (začaté podaním žaloby) nariadil uznesením č.k. 3Csp/35/2019 – 25 zo dňa 1.7.2019 neodkladné opatrenie, ktorým nariadil žalovanému 1/ ako

i zamestnávateľovi žalobkyne povinnosť zdržať sa uplatňovania Dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá je obsiahnutá v bode 4.9. Zmluvy o úvere č. 2771044886 zo dňa 20.6.2013. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.7.2019.

1.3 Žalovaný 1/ žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, nakoľko pohľadávku, ktorá bola vykonávaná i prostredníctvom žalovanej dohody o zrážkach zo mzdy, bolo možné vykonať len prostredníctvom konkurzného konania vedeného na OS Trnava pod sp. zn. 36OdK/385/2019 na majetok úpadcu – žalobkyne. Žalovaný 2/ žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie.

1.4 V konaní mal za dokázané, prípadne nesporné, že žalobkyňa zmluvu o úvere podpisovala ako spoludlžníčka, túto zmluvu vybavoval jej vtedajší manžel, tento žije, no nie sú už 9 rokov manželia. Od žalovaného 1/ jej neustále chodia výzvy na plnenie, bývalý manžel danú vec s ňou odmietol riešiť, preto vyhľadala právnu pomoc.

1.4.1 Dňa 20.6.2013 bola medzi osobou: A. A., nar. X.X.XXXX ako dlžníkom, žalobkyňou ako spoludlžníkom a žalovaným 2/ (pod vtedajším obchodným menom: Poštová banka, a.s.) uzatvorená Zmluva o úvere č. 2741044886, ktorej predmetom bolo poskytnutie finančných prostriedkov v sume 20.000 eur, pričom boli dohodnuté podmienky splácania úveru. Súčasťou tejto zmluvy bola v bode 4.9. Dohoda o zrážkach zo mzdy a v bode 4.11. rozhodcovská doložka tak, ako ju identifikovala žalobkyňa v žalobe.

1.4.2 Pohľadávka z tejto zmluvy o úvere č. 2741044886 bola postúpená na žalovaného 1/, ako to vyplýva z písomného oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 27.12.2018, čo nebolo ani sporným medzi stranami tohto sporu.

1.5 Vec právne posúdil ako nárok jedného z účastníkov viacstranných zmiešaných dohôd/zmlúv na určenie ich čiastočnej neplatnosti, a to podľa § 77 ods. 1 a § 228 ods. 1 CSP (zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „CSP“) a dospel k záveru, že žalobe žalobkyne nemožno vyhovieť z dôvodu, že v spore neboli zúčastnené všetky vecne legitímované osoby, teda všetky subjekty právnych úkonov (dohôd), o neplatnosti ktorých mal súd rozhodovať, a to napriek tomu, že tieto osoby tvoria nerozlučné spoločenstvo, a tak ich účasť v spore bola nevyhnutná.

1.6 Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že dôvodom zamietnutia žaloby je nedostatok vecnej legitímácie, ktorý spočíval v tom, že účastným tohto konania nebola osoba: A. A., nar. X.X.XXXX, a to napriek tomu, že v danom prípade súd rozhodoval o tzv. určovacej žalobe – určenie neplatnosti rozhodcovskej doložky a dohody o zrážkach zo mzdy, obsiahnutých v zmluve o úvere č. 2771044886 zo dňa 20.6.2013, ktorej účastný ako jedna zo zmluvných strán bola práve táto osoba (bývalý manžel žalobkyne). Nebola tak splnená podmienka vecnej legitímácie, čoho výsledkom je vždy zamietnutie žaloby bez toho, aby súd meritórne posudzoval daný spor. Jedným zo základných predpokladov úspešnosti žaloby je aj to, aby boli účastné v spore (či už na strane žalobcu alebo žalovaného) všetky subjekty právneho vzťahu (§ 77 ods. 1 CSP) ako vecne legitímované osoby. Všeobecne pod vecnou legitímáciou, či už aktívnou, alebo pasívnou sa v civilnom procese rozumie oprávnenie alebo povinnosť subjektov tohto konania vyplývajúca z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má ten zo subjektov konania, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia), alebo nositeľom povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia). V konaní pred súdom nie je možné vyhovieť žalobe v prípade, ak nie sú na tomto konaní zúčastnené všetky vecne legitímované osoby, pričom procesnú zodpovednosť za označenie týchto subjektov vždy nesie žalobca, pričom nedostatočné označenie vecne legitímovaných subjektov znamená „prehru sporu“ v podobe zamietnutia žaloby. Takúto zásadu je potrebné uplatniť aj v tomto konaní, keďže prípadné vyhovieť žalobe, t.j. určenie neplatnosti rozhodcovskej doložky ako i dohody o zrážkach zo mzdy obsiahnutých v zmluve o úvere č. 2771044886 zo dňa 20.6.2013 je záväzná len pre strany sporu. Preto musia byť účastné tohto sporu všetci účastníci zmluvného vzťahu – zmluvy o úvere zo dňa 20.6.2013, t.j. aj A. A., nar. X.X.XXXX. Ak túto osobu nebolo možné definovať ako žalobcu (napr. pre prípad jeho nezájmu byť žalobcom v spore), mal byť žalobkyňou označený ako žalovaný, a tak byť účastný tohto sporu. Takýmto spôsobom však postupované nebolo. S poukazom na ust. § 77 ods. 1 CSP je súd tohto názoru, že v danom prípade sa jedná o nerozlučné spoločenstvo, v ktorom ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať aj na osobu: A. A., nar. X.X.XXXX. Dané posúdenie

súdom vyplýva z úvahy, že nie je možné samostatne posudzovať neplatnosť rozhodcovskej doložky ako i dohody o zrážkach zo mzdy len vo vzťahu k niektorým zmluvným stranám, keďže výrok rozsudku by sa v danom prípade vzťahoval len pre strany sporu (§ 228 ods. 1 CSP). Opakom by bol stav, že pre niektoré zmluvné strany by bol právny úkon neplatným (v prípade vyhovenia žalobe) a pre niektoré zmluvné strany by bol právny úkon platným, keďže neboli účastné daného sporu, čo je stav právne neželaný (k tomu NS SR sp. zn. 3Cdo/122/2002, 1Cdo/11/2003), vedúci k stavu právnej neistoty. Ako vyplynulo z výsluchu žalobkyne osoba A. A., nar. X.X.XXXX je osobou žijúcou, preto nebola súdom zistená žiadna prekážka jeho účasti v tomto spore. Vzhľadom na uvedené súd preto žalobu žalobkyne výrokom I. zamietol (k tomu pozri rozsudok OS Trenčín sp. zn. 27Csp/99/2019 zo dňa 17.06.2021, KS v Trenčíne sp. zn. 6CO/11/2019 zo dňa 29.01.2020), a to bez meritórneho posúdenia a vyjadrenia sa k argumentom sporových strán k samotnej podstate sporu. Súd ešte na záver uvádza, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu.

1.7 Nakoľko bola žaloba zamietnutá, pričom po začatí konania vo veci samej súd nariadil uznesením pod č.k. 3Csp/35/2019 – 25 zo dňa 1.7.2019 neodkladné opatrenie, poukazujúc na ust. § 335 ods. 1 CSP, súd aj bez návrhu predmetné neodkladné opatrenie v celom rozsahu zrušil.

1.8 O trovách konania rozhodol tak, že žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňu v rozsahu 100 %. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil právne podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a ods. 2 CSP a vecne potrebou priznania žalovaným plnej náhrady trov konania voči žalobkyňu pre ich plný úspech v spore.

2. Rozsudok v celom rozsahu napadla riadnym a včasným odvolaním žalobkyňa s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vinný súd prvej inštancie, že tento vec nesprávne právne posúdil (nesprávne interpretoval a aplikoval právne predpisy upravujúce spotrebiteľské vzťahy) a že svoje rozhodnutie aj nedostatočne odôvodnil, v dôsledku čoho jeho rozhodnutie má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods. 1 písm. d) a h) CSP].

2.1 Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že súd nepostupoval správne pokiaľ nezohľadnil skutočnosť, že predmetom konania je nárok spotrebiteľa zo spotrebiteľského vzťahu uplatňovaný voči dodávateľovi a právnomu nástupcovi dodávateľa podľa § 290 a nasledujúcich CSP, že predmetom konania bolo určenie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, že predmetom konania nebolo určenie neplatnosti zmluvy o úvere ako celku, že v spotrebiteľskom spore súd môže aj bez návrhu vysloviť neprijateľnosť určitej zmluvnej podmienky, že spotrebiteľ nemôže byť pôvodcom neprijateľnej zmluvnej podmienky, a preto žalobu na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky môže spotrebiteľ ako žalobca uplatňovať iba voči dodávateľovi, nie však voči inému spotrebiteľovi, že v spotrebiteľskom spore neúčast' niektorého z viacerých spotrebiteľov, ktorí spoločne uzavreli spotrebiteľskú zmluvu, nemôže byť bez ďalšieho dôvodom na zamietnutie žaloby o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, ak žalobu podal aspoň jeden z viacerých spotrebiteľov domáhajúci sa súdnej ochrany pred týmito neprijateľnými podmienkami, že účelom spotrebiteľskej žaloby je okrem iného aj všeobecná prevencia pred používaním neprijateľných zmluvných podmienok a že žaloba, ktorou sa žalobca (majúci v právnom vzťahu, ktorého sa vec týka, postavenie spotrebiteľa) domáha vyslovenia (určenia) neprijateľnosti zmluvných podmienok, respektíve vyslovenia (určenia) ich neplatnosti z dôvodu ich neprijateľnosti, nie je určovacou žalobou v zmysle § 137 ods. 1 písm. c) CSP.

2.2 Súd prvej inštancie rozhodol v neprospech žalobkyne napriek tomu, že v konaní bolo preukázané, že v danom prípade spotrebiteľská zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky.

2.3 Žalobkyňa dáva do pozornosti skutočnosť, že žaloba o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky je sui generis žalobou na ochranu spotrebiteľa pred porušením povinnosti dodávateľom nepoužívať neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľských zmluvách. V prípade spotrebiteľskej žaloby je dané oprávnenie každého spotrebiteľa žalovať toho, kto je primárnym dodávateľom spotrebiteľa v spotrebiteľskom vzťahu a pôvodcom neprijateľných zmluvných podmienok a následne jeho právnych nástupcov. Takáto žaloba je vždy založená na existencii protiprávneho konania dodávateľa voči spotrebiteľovi. Rozhodnutím o spotrebiteľskej žalobe sa priamo nedeklaruje existencia alebo

neexistencia práva, ale sa deklaruje iba existencia neprijateľnej podmienky, ktorá je v spotrebiteľskej zmluve od jej vzniku. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2019 sp. zn. 6 Cdo 127/2017, v zmysle ktorého v prípade spotrebiteľskej žaloby, ktorou sa žalobca domáha vyslovenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. vyslovenia ich neplatnosti z dôvodu neprijateľnosti, nie je určovacou žalobou v zmysle § 137 ods. 1 písm. c) CSP, a preto v prípade takejto žaloby nie je potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem. Kladným rozhodnutím o takejto žalobe sa priamo nedeclaruje (ne) existencia práva, ale sa deklaruje existencia nečestnej podmienky, ktorá je v spotrebiteľskej zmluve od jej vzniku.

2.4 Žalobkyňa ďalej poukazuje na skutočnosť, že špecifická povaha žaloby o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok v spotrebiteľských vzťahoch, vyplýva aj zo všeobecnej preventívnej funkcie takejto žaloby. Jej účelom je pôsobiť preventívne a odstrašujúco voči dodávateľom, aby nepoužívali neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských vzťahoch a v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2019 sp. zn. 6 Cdo 127/2017. Skutočnosť, že konanie o spotrebiteľskom spore nie je typickým sporovým konaním práve vzhľadom na potrebu všeobecnej prevencie, vyplýva okrem iného aj z § 298 ods. 1 CSP, podľa ktorého platí, že „súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou“.

2.5 Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nesprávne posúdil otázku vecnej legitímácie, a preto neobstojí jeho záver, že v prípade, že žalobkyňa nevedela zabezpečiť na strane žalobcu aj účasť A. A., mala tohto označiť v žalobe ako žalovaného. V danom prípade totiž úplne absentuje pasívna vecná legitímácia A. A., pretože tento nie je v prípade spotrebiteľskej žaloby o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok nositeľom žiadnych subjektívnych povinností, a nie je ani porušovateľom práv žalobkyne. Po žalobkyňu nemožno spravodlivo požadovať, aby ako žalovaného označila osobu, ktorá nie je nositeľom žiadnej subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva, a taktiež nemožno v neprospech žalobkyne pričítať skutočnosť, že niektorá osoba nemá záujem byť stranou spotrebiteľského sporu. V tejto súvislosti žalobkyňa poukazuje aj na rozhodnutie Okresného súdu Skalica sp. zn. 9CSp/124/2019 – 79 z 11.3.2020 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 20CoCsp/50/2020 – 126 z 10.11.2020, v ktorých súdy posudzovali a rozhodovali skutkovo a právne totožnú vec a žalobe žalobkyne vyhovel. Pokiaľ v tomto prípade súd rozhodol rozdielne, jeho rozhodnutie je v rozpore so zásadou právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Žalobkyňa pred vydaním napadnutého rozhodnutia poukazovala aj na tieto rozhodnutia a právne závery v týchto rozhodnutiach uvedené. Napriek tomu sa súd prvej inštancie s touto argumentáciou žalobkyne nevysporiadal. Žalobkyňa je toho názoru, že každý spotrebiteľ v spotrebiteľskom vzťahu, ktorého subjektívne práva sú porušené v dôsledku použitia neprijateľných zmluvných podmienok, je individuálne vecne legitimovaný.

2.6 Súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, nakoľko z neho nevyplýva, ktoré skutkové a právne závery boli pre rozhodnutie súdu rozhodujúce, a prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol. Z odôvodnenia tiež nevyplýva, prečo súd neprihliadol na špecifické okolnosti prejednávaneho prípadu. Súd neprihliadol na to, že jediným spôsobom ochrany subjektívnych práv žalobkyne ako spotrebiteľa je žaloba o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok, a jediným pasívne vecne legitimovanými osobami v tomto prípade sú žalovaní. Pričom žalovaná nemá ako ovplyvniť, aby na strane žalobcu vystupovali aj iné subjekty, ktoré boli účastníkmi zmluvného vzťahu.

3. Žalovaní 1/ a 2/ odvolanie nepodali.

4. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení sa k odvolaniu žalobkyne navrhol odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania dôvodiac, že súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom vyjadril k jednotlivým žalobným nárokom a svoje rozhodnutie vo veci samej aj riadne odôvodnil. Pokiaľ sa aj žalobca v odvolaní zaoberal problematikou spotrebiteľských zmlúv a ochrany spotrebiteľa, opomína to, že postavenie spotrebiteľa neovplyvňuje procesné podmienky a následné samotné rozhodnutie vo veci samej, ktorému predchádza zákonné vykonanie dokazovania.

5. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení sa k odvolaniu žalobkyne taktiež navrhol odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu dôvodiac, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu a dospel aj k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec aj správne právne posúdil. Súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami a argumentami strán sporu, v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal, ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil.

5.1 Odvolanie žalobkyne obsahuje len všeobecné konštatovanie a závery. Žalobkyňa neuvádza žiadne nové tvrdenia, ku ktorým by sa už nevyjadril žalovaný 2/ počas konania súdu. Žalovaný 2/ sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že pokiaľ na strane žalobcov nevystupoval aj A. A., na strane žalobkyne sa jedná o nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, ktorý odôvodňuje zamietnutie žaloby. Neobstojí ani námietka žalobkyne, že súd nezohľadnil špecifickú povahu spotrebiteľskej žaloby o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok v spotrebiteľských vzťahoch, nakoľko nedostatok vecnej legitímácie v súdnom spore má za následok zamietnutie žaloby bez ohľadu na to, či ide o spotrebiteľský spor, alebo nie.

5.2 Neobstojí ani námietka žalobkyne o riadnom neodôvodnení rozsudku, nakoľko súd prvej inštancie v bode 20. rozsudku vyčerpávajúco vysvetlil z akých skutkových okolností vychádzal, akými úvahami sa v jeho rozhodovaní riadil, pričom otázku nedostatku vecnej legitímácie na strane žalobkyne, ktorá bola rozhodujúcim dôvodom pre zamietnutie žaloby, aj náležite odôvodnil.

6. Žalobkyňa vo svojej replike zotrvala na doterajších vyjadreniach, ako aj návrhoch poukazujúc na to, že žalovaný 1/ sa nezaoberal jednotlivými konkrétnymi odvolacími dôvodmi žalobkyne a jej argumentáciou a svoje vyjadrenie obmedzuje len na nepodstatnú námietku, že odvolanie nespĺňa zákonné náležitosti. Takúto námietku žalobkyňa považuje za plne neopodstatnenú.

7. Žalovaný 1/ vo svojej duplike zotrval na svojich doterajších tvrdeniach a poukázal na to, že žalobkyňa síce namietala nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, avšak v odvolaní ani neoznačuje právny predpis, ktorý by mal byť porušený, alebo ktorý súd prvej inštancie opomenul vyhodnotiť, prípadne ho vyhodnotil nesprávne. Žalovaný 1/ nesúhlasí s názorom žalobkyne, že z titulu spotrebiteľa jej musí byť automaticky poskytnutá právna ochrana, nakoľko každý prípad je nevyhnutne posudzovať individuálne a samostatne.

8. Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 34 CSP – zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody [§ 365 ods. 1 písm. d) a h) CSP], preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolacie námietky vznesené žalobkyňou nie sú dôvodné.

8.1 Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nevstupoval do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené a ide o prejednanie právnej otázky a nie skutkovej, nebol daný zákonný dôvod na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania podľa § 385 ods. 1 CSP (a teda ani na nariadenie pojednávania odvolacím súdom). Odvolací súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov v konaní pred súdom prvej inštancie. Možnosť odvolacieho súdu rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania prevzal aj CSP. Nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, ktorého existencia nebola v danom prípade daná. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Valera Assalino v. Portugalsko z 20. apríla 2002) v prípadoch, kde skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou, neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (najmä ak pojednávanie na prvom stupni bolo verejné a vyšší súd prejednáva právne otázky).

9. Predmetom konania je žaloba o určenie: a) neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy obsiahnutej v bode 4.9 Zmluvy o úvere č. 2771044886 zo dňa 20.6.2013 uzavretej medzi žalovaným 2/ ako veriteľom a A. A., nar. X.X.XXXX ako dlžníkom a žalobkyňou ako spoludlžníkom, b) neplatnosti rozhodcovskej doložky obsiahnutej v bode 4.11 Zmluvy o úvere č. 2771044886 zo dňa 20.6.2013 uzavretej medzi žalovaným 2/ ako veriteľom a A. A., nar. X.X.XXXX ako dlžníkom a žalobkyňou ako spoludlžníkom v predmetnom znení, a to z dôvodu ich neprijateľnosti.

9.1 S prihliadnutím na obsah podaného odvolania, predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobkyne bolo posúdiť, či súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil (nesprávne interpretoval a aplikoval právne predpisy upravujúce spotrebiteľské vzťahy), čo malo za následok nesprávnosť jeho záveru o potrebe zamietnutia žaloby žalobkyne a nesprávnosť zrušenia nariadeného neodkladného opatrenia a či konanie súdu prvej inštancie má aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci spočívajúcu v riadnom neodôvodnení rozsudku.

10. Podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

11. Súdom prvej inštancie bol zistený a pre odvolací súd je podľa § 383 CSP záväzný skutkový stav uvedený v bode 1.4 až 1.4.2 tohto rozhodnutia. Skutkový stav takto zistený súdom prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomnej súvislosti v súlade s § 191 CSP. Súd prvej inštancie v rozsudku opísal, z ktorých dôkazných prostriedkov jednotlivé skutkové zistenia urobil. Zistenia urobené z jednotlivých dôkazov neodporujú obsahu listín založených v spise, obsahu výsluchov strán konania, ako sú zachytené v zápisniciach o pojednávaní. Hodnotenie jednotlivých dôkazov potom zodpovedá pravidlám logického myslenia a všeobecnej skúsenosti. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní z vykonaného dokazovania, ako aj z nesporných skutkových tvrdení žalobcu bolo možné dospieť k záveru, že dňa 20.6.2013 bola medzi osobou: A. A., nar. X.X.XXXX ako dlžníkom, žalobkyňou ako spoludlžníkom a žalovaným 2/ (pod vtedajším obchodným menom: Poštová banka, a.s.) uzatvorená Zmluva o úvere č. 2741044886, ktorej predmetom bolo poskytnutie finančných prostriedkov v sume 20.000 eur, pričom boli dohodnuté podmienky splácania úveru, že súčasťou tejto zmluvy bola v bode 4.9. Dohoda o zrážkach zo mzdy a v bode 4.11. rozhodcovská doložka tak, ako ju identifikovala žalobkyňa v žalobe a že pokiaľ účastníkom konania nebol aj A. A. (účastník dohody o zrážkach zo mzdy a dohody o rozhodcovskej doložke), bolo potrebné žalobu žalobkyne pre nedostatok vecnej legitímácie (na konaní neboli zúčastnené všetky vecne legitimované osoby, tvoriace nerozlučné spoločenstvo) bez jej vecného prejednania súdom ako neodôvodnú zamietnuť a zároveň v konaní už skôr nariadené neodkladné opatrenie súdu postupom podľa § 335 ods. 1 CSP zrušiť. Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalobkyne s takýmito dôvodmi, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami, pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

12. Pokiaľ ide o námietku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo 222/2009 zo dňa 26.2.2010). Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 4/2009).

12.1 Súd prvej inštancie vec právne posúdil ako nárok jedného z účastníkov viacstranných zmiešaných dohôd/zmlúv na určenie ich čiastočnej neplatnosti, a to podľa § 77 ods. 1 a § 228 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že žalobe žalobkyne nemožno vyhovieť z dôvodu, že v spore neboli zúčastnené všetky vecne legitimované osoby, teda všetky subjekty právnych úkonov, o neplatnosti ktorých mal súd rozhodovať, a to napriek tomu, že tieto osoby tvoria nerozlučné spoločenstvo, a tak ich účasť v spore bola

nevyhnutná. S takýmto právnym posúdením veci súdom prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje a námietky žalobkyne o nesprávnom právnom posúdení veci považuje za nedôvodné.

12.2 Podľa § 77 ods. 1 CSP nerozlučné spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom ide o také spoločné práva a povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca alebo žalovaný; procesný úkon jedného z nich platí i pre ostatných.

12.3 Podľa 78 ods. 1 CSP nútené spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom osobitný predpis vyžaduje pre úspech v spore účasť všetkých subjektov právneho vzťahu.

12.4 V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že nerozlučné spoločenstvo vzniká z povahy veci vždy tam, kde sa rozhodnutie v tejto veci musí vzťahovať na všetky subjekty tvoriace procesné spoločenstvo na jednej strane. Nerozlučné spoločenstvo sa vždy odvíja od hmotného práva. O nerozlučné spoločenstvo ide vždy tam, kde účastníci majú také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozhodnutie vo veci samej musí vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane sporu. Pre posúdenie, či sa jedná o samostatné alebo nerozlučné spoločenstvo, je rozhodná povaha predmetu konania vyplývajúca z hmotného práva; tam, kde hmotné právo neumožňuje, aby predmet konania bol prejednaný a rozhodnutý samostatne voči každému spoločníkovi, ide o nerozlučné spoločenstvo. Tak, ako to správne konštatoval aj súd prvej inštancie, ak sa konania nezúčastnia (na strane žalobcu alebo žalovaného) všetci, ktorí nimi majú byť ako nerozluční spoločníci, je tým daný nedostatok vecnej legitímácie a súd žalobu z tohto dôvodu bez ďalšieho zamietne. Podstatnou náležitosťou definície nerozlučného spoločenstva je potreba toho, aby rozhodnutie vo veci samej bolo vo vzťahu ku každému zo spoločníkov rovnaké, teda aby spor bol rozhodnutý vo vzťahu k všetkým spoločníkom zhodným spôsobom. Pre rozhodnutie vo veci samej z nerozlučného spoločenstva teda vyplýva, že voči všetkým spoločníkom má (musí mať) konanie rovnaký výsledok a je vylúčené, aby voči niektorým z nich bol vydaný iný rozsudok (zmyslom inštitútu spoločenstva je nie len zhosťovať konanie, ale tiež zabrániť nebezpečenstvu dvoch alebo viacerých rozhodnutí, ktoré by si navzájom odporovali). Nútené spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom osobitný predpis vyžaduje pre úspech v spore účasť všetkých subjektov právneho vzťahu. Podľa dôvodovej správy bol tento nový inštitút uvádzaný len doktrínálne a judikatórne. O takéto procesné spoločenstvo ide vždy, keď hmotnoprávna vecná legitímácia svedčí v spore viacerým subjektom. O nútené procesné spoločenstvo ide teda vtedy, ak je z hľadiska hmotného práva potrebné a nevyhnutné, aby žalobu uplatnilo viacero subjektov spoločne, alebo ak je nevyhnutné pre úspech v spore žalovať viacero subjektov. Nesplnenie podmienky účasti všetkých subjektov, spôsobuje stratu sporu. Uvedené právne závery sú obsiahnuté aj v súdnej praxi (napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 122/2002, 1 Cdo 11/2003, 3 MCdo 5/2010, 1 Cdo 116/2019). Keďže právna úprava núteného spoločenstva je veľmi strohá, s ohľadom na fundament tohto spoločenstva bude pre úpravu práv a povinností nútených spoločníkov a pre účinky ich procesných úkonov aplikovateľné ustanovenie § 77 CSP, pretože je z hľadiska účelu a obsahu inštitútu núteného spoločenstva najbližšie. V odbornej spisbe sa prezentuje názor, že ak si hmotnoprávna situácia vyžaduje existenciu procesného spoločenstva na úspech v konaní, pôjde vždy o spoločenstvo nerozlučné. Nie každé nerozlučné spoločenstvo musí byť svojou povahou aj spoločenstvom núteným. Spravidla sa však obidve procesné situácie budú z veľkej miery prekrývať. Možno konštatovať, že nútené spoločenstvo je zákonnou obdobou spoločenstva nerozlučného.

12.5 V prejednávanej veci sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a dohody o rozhodcovskej doložke, ktorú na strane dlžníkov uzatvorila spoločne s jej bývalým manželom A. A., a to z dôvodu ich neprijateľnosti, ktorú má spôsobovať hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v jej neprospech. V takomto prípade na základe takýchto spoločných dohôd vznikli veriteľovi voči obom dlžníkom tie isté hmotné práva vyplývajúce z tých istých dohôd, a tak v záujme právnej istoty všetkých zmluvných strán je nevyhnutné, aby bolo rozhodnutie súdu o tom, či sa jedná o neprijateľné zmluvné podmienky, resp. neplatné dojednania, z ktorých stranám nevznikli žiadne hmotné práva ani povinnosti, prijímané za účasti všetkých osôb, ktoré takéto právne úkony spolu uzatvorili a následne, aby sa rozsudok v takejto veci vzťahoval na všetkých účastníkov takýchto spoločných dohôd – teda aj na A. A.. Podľa ustálenej súdnej praxe, na ktorú poukázal aj súd prvej inštancie (rozhodnutie NS SR 3 Cdo 122/2002, 1 Cdo 11/2023) je neželaným právnym stavom, ak by tá istá dohoda o zrážkach zo mzdy a dohoda rozhodcovskej doložke bola vo vzťahu k žalobkyňi neplatným právnym úkonom a vo vzťahu k A. A. platným právnym úkonom.

12.6 Na takomto závere nemení nič ani skutočnosť, že žalobkyňa si v tomto konaní uplatňuje svoje práva ako spotrebiteľ, nakoľko takéto jej postavenie z pohľadu nutnosti splnenia podmienky vecnej legitímácie na takéto konanie nemá žiaden vplyv. Obdobne právne bezvýznamnou je aj skutočnosť, že predmetom konania nebolo určenie neplatnosti zmluvy o úvere ako celku, že v spotrebiteľskom spore súd môže aj bez návrhu vysloviť neprijateľnosť určitej zmluvnej podmienky, že spotrebiteľ nemôže byť pôvodcom neprijateľnej zmluvnej podmienky, že účelom spotrebiteľskej žaloby je okrem iného aj všeobecná prevencia pred používaním neprijateľných zmluvných podmienok a že žaloba, ktorou sa žalobca (majúci v právnom vzťahu, ktorého sa vec týka, postavenie spotrebiteľa) domáha vyslovenia (určenia) neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. vyslovenia (určenia) ich neplatnosti z dôvodu neprijateľnosti, nie je určovacou žalobou v zmysle § 137 ods. 1 písm. c) CSP.

12.7 Nakoľko pre rozhodnutie súdu v tejto veci bolo podstatným, či žalobkyňa ako jedna z účastníkov viacstranných dohôd mala vecnú legitímáciu na podanie žaloby, ktorej prejednanie je predmetom tohto sporu, za nenáležitú považuje odvolací súd argumentáciu žalobkyne opierajúcu sa o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 12/2017 a sp. zn. 6 Cdo 27/2018, nakoľko v predmetných konaniach najvyšší súd neriešil otázku vecnej legitímácie len jedného zo spotrebiteľov na určenie neplatnosti dôvodu o zrážkach zo mzdy a dohody o rozhodcovskej doložke uzatvorenej s veriteľom spoločne v jednej a tej istej zmluve s iným spotrebiteľom, a to bez toho, aby aj tento iný spotrebiteľ bol účastný na takomto spore. V predmetných konaniach sa totiž najvyšší súd zaoberal inými otázkami, a to i) či je daná aktívna vecná legitímácia dlžníkov (žalobcov) v prípade žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve po zániku záväzkovo-právneho vzťahu, ii) či je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky v prípade individuálnych spotrebiteľských sporov, iii) či možno vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky obsiahnutej v zmluve, ktorá bola uzatvorená pred účinnosťou zákona č. 568/2007 Z.z., iv) či možno priznať primerané finančné zadost'učinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a napokon, či žaloba, ktorou sa žalobca (majúci v právnom vzťahu, ktorého sa vec týka, postavenie spotrebiteľa) domáha vyslovenia (určenia) neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. vyslovenia (určenia) ich neplatnosti z dôvodu neprijateľnosti, je určovacou žalobou v zmysle § 137 ods. 1 písm. c) CSP. Zodpovedanie žiadnej z týchto otázok však nebolo rozhodujúcim pre rozhodnutie v tomto konaní. Žaloba žalobkyne totiž nebola zamietnutá z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne z dôvodu, že by si uplatňovala nárok na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve po zániku záväzkovo-právneho vzťahu, prípadne z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky, prípadne z dôvodu, že zmluva bola uzatvorená pred účinnosťou zákona č. 568/2007 Z.z. a napokon, jej žaloba nebola zamietnutá ani z dôvodu nepreukázania existencie a výšky vzniknutej ujmy, prípadne z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu na takomto určení. Odvolací súd nespochybňuje argumentáciu žalobkyne (prevzatú z práve citovaných rozhodnutí najvyššieho súdu), že žaloba o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky je sui generis žalobou na ochranu spotrebiteľa pred porušením povinnosti dodávateľom nepoužívať neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, že rozhodnutím o spotrebiteľskej žalobe sa deklaruje iba existencia neprijateľnej podmienky, ktorá je v spotrebiteľskej zmluve od jej vzniku, že účelom žaloby o určenie neprijateľných zmluvných podmienok je pôsobiť preventívne a odstrašujúco voči dodávateľom, aby nepoužívali neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských vzťahoch a podobne, avšak súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nezaložil na popretí takejto argumentácie, či už Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v práve citovaných rozhodnutiach, alebo aj argumentácie samotnej žalobkyne.

12.8 Pokiaľ aj žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky možno považovať za žalobu sui generis na ochranu spotrebiteľa pred porušením povinnosti dodávateľom nepoužívať neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, nič to nemení na tom, že pokiaľ účastníkom takejto dohody o zrážkach zo mzdy a dohody o rozhodcovskej doložke bol ako spoludlžník aj bývalý manžel žalobkyne, je potrebné takúto osobu považovať za jednu zo zmluvných strán a podľa ustálenej súdnej praxe, na ktorú poukazoval už i súd prvej inštancie, nie je možné samostatne posudzovať neplatnosť rozhodcovskej doložky prípadne dohody o zrážkach zo mzdy z dôvodu ich neprijateľnosti len vo vzťahu k niektorým zmluvným stranám, nakoľko výrok rozsudku by sa v danom prípade vzťahoval len na strany sporu. Neobstojí argumentácia žalobkyne, že pokiaľ v zmysle žaloby predmetom konania nebolo určenie neplatnosti zmluvy o úvere ako celku, ale len určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, nie je potrebné vyžadovať v takomto spore účasť všetkých zmluvných strán, nakoľko podľa názoru odvolacieho súdu ide aj v takomto prípade o právne neželaný stav, aby po

rozhodnutí súdu boli pre niektoré zmluvné strany zmluvné podmienky prijateľné – platné a právne záväzné z dôvodu, že neboli účastné daného sporu, nakoľko takýto stav by vyviedol taktiež k stavu právnej neistoty, ktorej zakladanie rozhodnutiami súdov bolo už v minulosti považované za právne neželané, a to aj ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktorú poukazoval súd prvej inštancie vo svojom rozsudku.

12.9 Možnosť rozhodovania súdu o neprijateľnosti zmluvných podmienok v konaní o žalobe len jedného zo spotrebiteľov, ktorá sa týka spotrebiteľského sporu nezakladá ani žalobkyňou v odvolaní namietané ustanovenie § 298 ods. 1 CSP. V každom konaní týkajúcom sa spotrebiteľského sporu je totiž súd povinný z úradnej povinnosti skúmať vecnú legitimitáciu, nakoľko takýto prieskum je imanentnou súčasťou každého súdneho konania a súd vecnú legitimitáciu skúma aj bez návrhu, teda aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamietala. Pokiaľ by teda boli splnené podmienky vecnej legitimitácie na prejednanie sporu, teda ak by boli v konaní účastné všetky strany, ktoré zmluvné podmienky dohodli a ktoré nimi boli viazané, súd by mohol v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná a v takomto prípade by znenie takejto zmluvnej podmienky uviedol aj v rozsudku. Toto však nebol prípad práve prejednávanej veci, nakoľko v tomto konaní neboli zúčastnené všetky osoby, ktoré boli účastníkmi dohody o zrážkach zo mzdy a dohody o rozhodcovskej doložke.

13. Neobstojí ani námietka žalobkyne, že v danom prípade po žalobkyňi nemožno spravodlivo požadovať, aby ako žalovaného označila osobu, ktorá nie je nositeľom žiadnej subjektívnej povinnosti vo vzťahu k žalobkyňi vyplývajúcej z hmotného práva, nakoľko predmetom tohto konania nebolo uloženie povinnosti jednej zo strán na konkrétne plnenie (splnenie konkrétnej zmluvnej povinnosti), ale predmetom tohto konania bolo určenie neplatnosti v žalobe špecifikovaných dohôd z dôvodu ich neprijateľnosti. Nakoľko súd rozhodol vo veci bez jej vecného prejednanja, nebol povinný zaoberať sa vo svojom rozhodnutí argumentáciou strán súvisiacou so zmluvnými podmienkami a vykonávať dokazovanie vo vzťahu k posudzovaniu zmluvných podmienok. Preto neobstojí ani námietka žalobkyne, že súd prvej inštancie rozhodol v neprospech žalobkyne napriek tomu, že v konaní bolo preukázané, že v danom prípade spotrebiteľská zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky. Vzhľadom na nedostatok vecnej legitimitácie a z toho plynúce dôvody zamietnutia žaloby, toto podstatným pre rozhodnutie vo veci nebolo.

14. Pokiaľ žalobkyňa poukazuje v odvolaní na rozhodnutia Okresného súdu Skalica sp. zn. 9Csp/124/2019 – 79 z 11.3.2020 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 20CoCsp/50/2020 – 126 z 10.11.2020 odvolací súd uvádza, že rozhodnutia okresných súdov a rozhodnutia krajských súdov pod pojem ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 a 3 zásad CSP nespádajú. Súdny preto nie sú viazané takýmito rozhodnutiami a nie sú ani povinné svoj prípadný odklon od záverov takýchto súdov vo svojich rozhodnutiach zdôvodňovať.

15. Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

15.1 Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník

konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Odvolacia námietka žalobkyne, týkajúca sa nedostatku obsahových náležitostí napadnutého rozhodnutia, ako i jeho arbitrárnosti, preto nemohla obstať, rovnako ako ani argument o porušení práva na spravodlivý proces.

16. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, keď tento správne postupom podľa § 335 ods. 1 CSP zrušil pôvodne nariadené neodkladné opatrenie a v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP rozhodol aj o náhrade trov konania.

17. Žalovaní 1/ a 2/ mali v odvolacom konaní úspech v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol im nárok na náhradu trov konania.

17.1 O nároku na náhradu trov rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

17.2 O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0 (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).